

στύβω

στύβω, ρ. [<αρχ. στύβω (= πατώ)], στύβω. **1.** εξαντλώ κάποιον οικονομικά, αποσπώ από κάποιον συστηματικά χρήματα ή άλλα ωφελήματα με έντεχνο ή πιεστικό τρόπο, τον εκμεταλλεύομαι παίρνοντάς του ό,τι έχει και δεν έχει: «τον έστυψαν οι δήθεν φίλοι του κι ύστερα έκαναν πως δεν τον ήξεραν || τον έστυψαν οι τοκογλύφοι». **2.** εξαντλώ κάποιον σωματικά, ιδίως ύστερα από έντονο σεξ, ιδιαίτερα, ύστερα από έντονο στοματικό σεξ: «έχει μπλέξει με μια πιτσιρίκα, που τον έστυψε και δεν μπορεί να πάρει τα πόδια του». **3.** αφαιρώ από κάποιον τη νεανική του διάθεση, τη φρεσκάδα του, την ικμάδα του, τον κουράζω υπερβολικά, τον εξαντλώ, τον ασχημαίνω: «χρόνια ολόκληρα τον έστυψαν τα βάσανα της ξενιτιάς». **4.** παίρνω από κάποιον κάτι σε υπερβολικό βαθμό: «μ' έστυψε η εφορία».

- στύβω την πέτρα, βλ. λ. πέτρα·

- στύβω το μυαλό μου, βλ. λ. [μυαλό](#)·

- την πέτρα στύβει και την τρίχα σχίζει, βλ. λ. πέτρα·

- το στύβω (ενν. το μυαλό μου), προσπαθώ επίμονα, εξαντλητικά να θυμηθώ κάτι: «απ' τη στιγμή που είδα αυτή τη γυναίκα, κάθομαι με τις ώρες και το στύβω να θυμηθώ πού την έχω ξαναδεί»·

- τον έστυψε σαν λεμόνι ή τον έστυψε σαν το λεμόνι, βλ. λ. [λεμόνι](#)·

- τον έστυψε σαν λεμονόκουπα ή τον έστυψε σαν τη λεμονόκουπα, βλ. λ. [λεμονόκουπα](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας